

וכאשר יש קפידא שלא יעמוד בפנים כלי ריק הלא הכף הריק בעת הקטרתו וד"ל פכ"ל דמר נרו יאיר :

(א) **הנה** מה שחמה כהה"ר למה לא הו"א הכה"ג הכף עמו ולא חמה ג"כ על המחמה שהניחה עד סוף כל העבודות, ואח"כ נכנס מחדש להו"א המחמה ולמה לא הו"א ח"כ בסוף עבודת היום בלאחז מקה"ק, אולם נדקו דברי קדשו שלא הי' מקשה כן, דאם יעשה כן הדרה קוסית הש"ס דיומא (דף ל"ב). לדוכתא. הפרשה כולה נאמרה על הסדר כו' ואי כסדרן לא משכחת להו' אלא שלש עבילות יע"ש, לפיכך צריך להפסיק אילו ואיל העם בין עבודת היום להולאות כף ומחמה יע"ש ברע"י ד"ה לא משכחת, אולם לזה סגי שיו"א אח"כ רק המחמה, ואם יקח אחו"א הכף ח"כ בלאחז אחר הקטרתו ג"כ יהי' חמש עבילות, דהא יפסיק אילו ואיל העם בין עבודת היום להולאות המחמה לחוד, ובלא"ה לא קשיא למר רק על הכף מפני שהוא ריק הי' צריך להו"א ח"כ אחר שהריקו, אבל על המחמה שהי' עלי' הקטרת עד שנעשה דשן והו"א פשיטא דכל זמן שתוכל להיות בקה"ק עדיף :

(ב) **אמנם** מה שהביא כה"ר ראי' שיש קפידא שלא להשאיר כלי ריק דאל"ה הי' לו להשאיר הכף והמחמה כל השנה כשיצא ביוה"כ השני להקטיר יו"א הכלים הריקים, לכאורה יש להעיר בזה דא"כ יהי' רק שלשה עבילות כש"ס הנ"ל, והא גמירי שהי' חמש עבילות, אולם אינו השגה דמזה עצמו מוכח דיש קפידא להשאיר כלי ריק, ומ"מ הולאת זו הי' ג"כ עבודה כדי שלא להניח כלים ריקים בקה"ק, וא"ש :

(ג) **אולם** עדיין יש לשדוד נגזא בראי' זו, דהנה הצעלי חוס' על התורה בפי' אחרי הקשה הריסב"א ח"ל עוד פירש"י ובא אל"א אה"ל מועד להו"א אח" הכף ואח" המחמה וא"ת הא הו"א ב"א ריקנית שהי' יכול להניח כף זו לשכ עד יוה"כ אחר ואז יקבל כף חדשה ויציאנה לשם ובחזרתו יציא הכף של אשתקד ויוציאנה משם וכיון שהי' יכול לתקן בענין זה מה לו לעשות ב"א ריקנית והא כתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש, וסירך ר"ת מאורי"י שאין זו ב"א ריקנית שגנאי הוא כלפי מעלה להניח דשן לשם שאפילו לפני בשר ודם הדבר מאוס, כדאיתא במס' שבת כו' וכ"ש לגבוה עכ"ל ונראה שבעלי החוס' הרגישו בראי' שהביא כה"ר ודחו אותה דהקפידא הי' רק מפני הדשן של המחמה, וממילא כיון שהי' צריך לכוון לפניו להו"א המחמה גם הכף אף שלא הי' בו דבר מאוס בחד כליא, וא"כ ליכא להוכיח מזה דיש קפידא על כלי ריק שיכול להיות דאם הי' המחמה ג"כ ריק, אז בלחמם היו משאירין אותה על שנה הבאה :

(ד) **אולם** בלחמם אף בלא בראי' זו גוף סברה כה"ר אמת היא דיש קפידא להשאיר בקה"ק כלי ריק, ונלפע"ד להביא ראי' לדברי כה"ר מסוכה (דף כ"ט). אמר רבא כו' מאני מיכלא בר ממטללחא וכ"ה בלוח"ס (סי' תרל"ט) דכלי אכילה לאחר אכילה בגון קדירות וקערות שאחר האכילה הן מאוסין צריך להו"א מן הסוכה יע"ש, ויש לרמות כף לכלי אכילה דהא אחר שנתנו בו הקטורת נחלכלך, כיון ששחק בסימנים וראוי להו"א מקה"ק אחר שהריקו, וכיון דבהסוכה יש קפידא על כלי ריק כש"כ בקדשי הקדשים :

(ה) **לכאורה** יש לרמות דשאני החם בסוכה דכלי אכילה אין בהם קדושה כלל והסוכה חל עלי' שם שמים בסוכה (דף ט.) מ"מ צריך להו"א, אבל בקף של הקטרת שהוא כלי שרת ויש בו קדושה י"ל דא"ל להו"א, אולם ז"א דהא מובא במנחות (דף י"ז). דאכילת אדם ואכילת מזבח הוקשו זה לזה דאכילת מזבח שמה אכילה יע"ש, וכיון דהוקשו אהדי אפטר ללמוד דיש קפידא בכלי ריק דגנאי הי'.

אסור אף למיד זוגי מותר, ובב"י מקשה מגינתא דאודבל בפ"ז יעיי"ש, ולהנ"ל יש לחלק ובסוגיא דע"ז אף שמוצא הכרייתא דטל ממנו העלם לאוקמי כר"א דזוגי אסור, ושם יכול להיות ההיתר אסור, י"ל דסמך על סיוס הכרייתא יין ר"א אסור בכל איסורין, דמשמע דר"א אסור בכל איסורין, דמשמע דר"א אסור בכל איסורין, באין יכול להיות המצטל כמצטל, וגם הרמב"ם יישבתי בזה, וישן כי אריכת דברים הוא לא רציתי להסריח בזה לכ"ס :

(ו) **ויש** ליישב קו' ה"לם דהנה בקושייתו על הר"ן דמחמה ילדה שסככה בזקנה לנבילה בשחיטה הלא שם רק ל"י יהודה, אבל אליבא דרבנן גם מין במינו בטל, ומלאתי האחרונים אח"כ שטמנו בזה, וכ"ל ליישב עפ"י דברי הר"ן : דריס דחידש דגם לרבנן מין במינו לא בטל רק דסברי יעיקר בשר שחל ולא בעלם כיון דזה איסור וזה היתר הי' מין בשאינו מינו, אבל באם יתהפך הו" מין במינו א"כ גם לרבנן לא יתבטל שחיטה בנבילה שיכול להיות היתר יהי' היתר בהיתר, אך נ"ל דהר"ן כתב ק' רק להומרא אדרבנן בדבר שיש לו מחירין, וכי נימא דלהר"ן יהי' דבר פיש להם מחירין, מדאורייתא וגם באחרונים מובא כמה קושיות על הר"ן, ונראה שרק להומרא ולכן גבי זוגי דבאחמם אין כאן ביטול גמור דאפי' חד בחד מותר, לכן שייך ג"כ מחמא זו באם יכול להשתנות אינו מותר בנפשי לסייג ולקוות, דבאחמם הוא ג"כ בשני ערלה רק שלא חשב לפרי ולכן פכ"ס אין בכח שיתבטל בו היתור של ערלה כיון שיתהפך רק מחשבתו שוב יהי' מחויב בערלה, ורק בזה תחמיר אף לרבנן אבל לא בשאר דברים שאין עומד להסתפק וממילא בפרה שנתפסמה בפ"ז, וכי עומד לכך שישאל יעבוד ע"י, לכן ל"ש הסברא של הר"ן שלא יתבטל ע"י, ומיושב קושיית ה"לם הנ"ל, והארכתי הרבה בזה ואכ"מ, ומזה יש לפקפק על הכו"פ (סי' ל"ח סוף ס"ק ד') ד"ה והנה פ"ש שיש ליישב בזה קושייתו על הרשב"ם ור"ת יעיי"ש, אש"ס קנני למילין אף שיש להאריך בכל ענינים שכתבתי הערות הרבה ב"ה אך לא אוכל למלאות חפץ נפשי ועוד חזון נמוסר אי"ה כאשר ירחב לבבי ויסיר ממני הדאגות והפלאות נחום אבותי כ"ע, — והנני ידידו אהבו ד"ש וש"ת מצרכו בצרכה משולשת ויזכה להגות בתורת ד' מחוך הרחבה ויוסיף לו ד' מסדו ויפיתו מעיינותיו מולא ותורה וגדולה לא ימושו ממנו ע"ע מצרכו :

שלמה אינערבאך האבדיק הנ"ל

סימן כ

ב"ה יוס' ב' וזאת הנכרה ח' שנת תרע"ד לפ"ק ווארשא

כבוד אדמו"ר הרב הגאון הקדוש מאור הגולה
בוציק חו"ם בנן של קדושים כו' כקשית מריה
אברהם מרדכי שליט"א. ואורו על כנפות הארץ:

הנה נשאלתי מאת כבוד דודו הרב הגאון הקדוש בוציק חו"ם וכו' כקשית מריה פנחס מנחם שליט"א אבדיק פילן עוד בהיותו דר במקום כבוד קדשו מעניני דיומא והשבתי לו את תשובתי, והנני להעתיק אות באת לפני הדרת קדשו את קושייתו ומה שהשבתי לו אז, וזה לשוני :

הנה כה"ר פונתו תרעני וארי נעשה שואל, וזה לשוני אהב מדי דברי בו אשאל אולי ידע למה לא הו"א הכה"ג הכף עמו בעת הכנסו להקטיר, כי אם נימא שאין קפידא שניח בקה"ק כלי ריק הי' לו להשאיר הכף והמחמה כל השנה כשיצא ביוה"כ השני להקטיר, יו"א הכלים ריקים,

כאשר פירשתי דברי הרמב"ן וא"ש, — ומתוך קשים כב"ר בצוב טעם דמ"ה לא הי' יכול להו"א הכף אחר הריקו הקטרת ממנו, כי לא הי' ראוי להפסיק באמצע עבודת היום בעבודה שאינה חשובה כג"ל:

(י) **באופן** אחר נלפס"ד לת"פ ע"פ הסוד, ע"פ מה שראיתי דבר נפלא ב"ס' פנים יפות פ' אחרי (פסוק ב') וז"ל והנה ענין הקטרת ביו"כ מפני שאח"כ השמן בגימטריא שס"ד שאין לו רשות להשפין ביו"כ ויו"כ הוא כולל כל הימים כפי"ט בזהלים ימים ילדו ולא אחד בזה שהוא יו"כ רמז לדבר יום כפור מספרו שס"ד והוא ענין הקטרת ש"י' בו שלש מאות וששים וחמשה. כמנין ימות הקטרת כי ידוע שהקטרת מבטל כח השמן וכבר כתבנו לעיל דפ' וישלח בני ויאבק איש עמו וגו' כי אם ישראל יו"י שכן כי אם ישראל הוא מספר יעקב ושמן ש"י' מחזורי למוטב והוא שם שני של אלף בזה קרע שכן ורמז לדבר שאותיות קטרת הוא אותיות קודמין לאותיות ישראל שלפני כיו"ד הוא ס' ולפני הש"ן היא ר"ט ולפני הרי"ש הוא ק"ף ולפני האל"ף היא ט' כי ידוע אלף שחמ"ט כ"ף שלפני הלמ"ד והוא מרומז בק"ף שנתנו בו הקטרת כדמס' הו"א לו את הכף ואת המחמה ומספר קטרת וכן הוא תשכ"ט והיא מכוון למספר שם קר"ע שט"ן וזהו הכוונה ביו"כ שח"ד גורם לבטל כח השמן כג"ל והוא נרמז באותיות שאחר אותיות ישראל כו' עכ"ל והב"י יפ"ט לפ"ו מסורן שפיר קשים מעשרת"ה, דמ"ה היו לריבוי להניח הכף עד הולאת המחמה סוף עבודת היום בפנים, דהמחמה בלא הכף אין לו הגמטריא ש"י' בזה להבדיל השמן רק עם הכף ביחד נגמר הגמטריא ויש בזה לבטל כח השמן ומ"ה היו לריבוי להיות בקה"ק עד סוף כל עבודות היום, לעשות פעולה זו כל זמן שהמחמה עם הקטרת והכף מונחים בקדשי הקדשים, ובמנן יראה הכה"ג אל הכפורת ודו"ק, וז"ל בעז"ה לפענ"ד:

(יא) **באופן** אחר נלפס"ד לת"פ קשייתו דמר ה"י, דהנה ביומא (דף ל"ד:) במתני' בשחר הי' לובש פלוסין של שנים עשר מנה בין הערבים הנדון כו' וכ' רש"י ד"ה בין הערבים בגדים שלובש להולאות כף ומחמה, ואמרין שם ב"ס' (דף ל"ה.) דכולי עלמא מיהא דשחר עדיפי טפי יע"ט וכ"ה התוס' יו"ט יע"ט, ויפ"י ב"ס' תורת הפולה (ח"ג פ' ס') מה שמרמז בזה, לפ"ו מתוך קשייתו דמר דא"ס הי' פועה הולאת הכף תיכף אחר יליאתו מעשיית הקטרת ואז הי' הולך בבגדים לבנים של שחרית המעילים ולא הי' ראוי להו"א בזה הכף כפי הדיון וכפי הרמז כג"ל וא"כ הי' צריך להליך לחוץ להחליף ללבוש לבנים של בין הערבים, להו"א הכף, והי' צריך לטבול ואח"כ כשהי' צריך לכוות דם הפר בפנים הי' צריך להחליף בגד הזה ללבוש לבנים של שחרית החשוב יותר, והי' צריך לטבול, והי' ששה עבילות, והא גמירי שצריך רק חמשה עבילות, מ"ה לא הי' עלה אחרת רק למכות עם הולאת הכף עד גמר עבודת היום והי' לובש אז לבנים הפחותים להולאת הכף והמחמה והי' רק חמשה עבילות וא"ש, — אולם ל"ע אם זה לעכובא שההולאה הכף ומחמה הי' בבגדים פחותים, כי מדברי הרמב"ם נראה רק שיהיו הבגדים של שחרית ושל ערבית שוים שלשים מנים ולא הביא כלל מה ש"ל בש"ס דלכ"פ מיהא דשחר עדיפי ואפשר דה"ל להרמב"ם דכוונתו ה"ס הוא רק למטה ולא לעכובא אח"כ מלאתי ב"ס' הון עשיר על משניות ביומא (פ"ג מ"ו) וז"ל הכל שלשים מנה קמ"ל דא"ס פיתח לאותם של שחרית ורבה לאותם של ערבית לית לן בה כ"כ הר"ב וז"ל דקראי דהביא התיו"ט למטה אהו ולא לעכב, אי"כ אם פיתח ר"ל משיעורא דמתני' אבל לעולם של שחרית מרובין משל ערבית בעינן עכ"ל, ולפ"ו א"ש תירונו, וי"ל דגם לפי הירדו הראשון דלמטה אהו ולא לעכב ג"כ י"ל סדרו העבודה באופן שיהי' כהונן למטה אף שאינו לעכובא:

לס"ז

הוא לטות כלי ריק בסוכה כ"ש בקדשי הקדשים וקדוש יותר מסוכה הרבה מדרגות:

(ו) **אך** יש לדמות דמה שנתלכלך הכף מהקטרת אין בו מאוס כדאמרין בפסחים (דף ס"ה:) שבה הוא לורטו של אהרן שילכו עד ארכבוותיהם בדם יע"ט, והי"ה בזה שנתלכלך מן העבודה אין בו גנאי רק שבה, אולם יש לת"פ דמה שיהי' נקרא גנאי אינו תלוי רק אם לא הי' גנאי לפני מלך בשר ודם, כדאמרין ביומא (דף מ"ו.) השתא לפני מלך בשר ודם אין עושין כן, וכעין דאמרין בסוכה (דף ג') הקריבנו לא לפחית, וכיון ידוע לן דיש הקפדה בכלי ריק גם אלל בשר ודם מחילא יש הקפדה שיהי' נשאר כן מונח בקדשי הקדשים, אחר תשמישן, הו"א לנו מזה דיש קפידא להשאיר כלי ריק בקה"ק, ואף שהבנים הכף מלא, רק שאח"כ נתרוקן, מ"מ הא דאמרין בשבועות (דף י"ד:) נכנס למקדש ונטמא שם, דל"ד למהר ויבהיל ויאל בדרך קלרה ואסור לו לשהות או להשתחות או ללאת בדרך רחוקה כמ"ה הרמב"ם ב"ה ב"ס' הבחירה (פ"א הי' כ"ג) יע"ט, וא"כ ה"ה בג"ד כהי' דלא דמי לגמרי לנטמא הכלי מ"מ כיון דיש קפידא להניח כלי ריק הי' לו למהר להו"א תיכף אחר הקטרתו כשהריקו וקושים כתר"ה עלומה:

(ז) **ונלפס"ד** לת"פ קשייתו דמר ע"פ דברי הרמב"ן בנימוקיו (סוף פסוק כ"ג) וז"ל אלא כך הוא הסדר סדר היום בצבד לכן ואילו ואיל העם והמוספין ואמרין התעלה מחמיר של הערבים בצבדי וזה בטבילה שלישי והולאת כף ומחמה בצבדי לכן בטבילה רביעית קטרת חביתים ונספים זרות בצבדי וזה בטבילה חמישית, והטעם בזה לפי שאינה עבודה [פי' ההולאות כף ומחמה] ואחריו אותה לאחר כל מעשה היום ובלבד שנקיים בה חמש עבילות, ולכן הפסיק בסדר התמיד של בין הערבים ומולאין כף ומחמה בין התמיד לקטרת עכ"ל והב"י לפ"ו מתוך שפיר קשיית מעשה דמ"ה לא היו מולאין הכף מקודם תיכף אחר הקטרת אף שיש קפידא שלא יהי' כלי ריק בקה"ק, מ"מ כיון דהולאה זו אינה עבודה לא הי' ראוי להפסיק באמצע מעשה היום עד שיגמור כל מעשה היום, ואז יכנס במכוון להו"א הכף והמחמה כרי שיהי' חמש עבילות, וכדי להפסיק בין גמר מעשה היום לבין העבודה שהוא בכל יום:

(ח) **לכאורה** יש להעיר בדברי הרמב"ן הנ"ל ש"כ שהולאת כף ומחמה אינה עבודה הא מפורש ביומא (דף ל"ב.) הא למדת שכל המעשה מעבודה לעבודה עשו עבילה כו' ומתע עבודות כן כו' כף ומחמה בצבדי לכן כו' יע"ט, וכן בירושלמי יומא (פ"א סוף ה"ב) א"ר אלעזר יש לך עבודה אחרת בצבדי לכן ואי זו זו הולאת כף ומחמה עכ"ל יע"ט, אי"כ מבואר דמקרי עבודה:

(ט) **אולם** באמה אי"ש ד"ל דכוונת הרמב"ן שאינו עבודה חשובה כמו שאר עבודות כיון שהי' רק להו"א משם כלים ריקים או מאוסים, וכן מלאתי ב"ס' באר היטב על התורה פ' אחרי (פ' כ"ג) ש"י וז"ל, וטעם הדבר שלא יו"א הכף ומחמה אחרי האמור מקודם ולא יפסיק בעבודה בגדי וזה בין העבודות שבבגדי לכן נ"ל שהוא כו"כ ע"ד הפ"פ שבועות שהוא יותר חשוב וודאי ראוי להקדימה והולאה כף והמחמה אינה עבודה חשובה כעבודות האחרות לאח"כ שאינה אלא שירי מלוא ועבודה ומה שמקדים הולאת כף והמחמה לעבודת תמיד של בין הערבים כדבעינן למימר לקמן שאני תמיד של ב"ה"ע שאינו חובה היום והראוי הוא להשלים כל עבודות היום מקודם תמיד של ב"ה"ע עכ"ל יע"ט, ש"כ כן מדעתא דנפשי' ובאמת הוא דברי הרמב"ן הנ"ל, רק שהוא לא כתב שאינו עבודה רק שאינו עבודה חשובה,

(טו) **לכאורה** קשיא לי על דברי הרדב"ז קשיא עלומה, אך מחזק דברי הרשב"א להכליל ע"פ דברי הוהר דהקטרת לא בא לכפרה, והא מפורש בזבחים (דף פ"ח:) וכן ביומא (דף מ"ד.) ובזבחים (דף פ"ח:) מ"י דבי ישמעאל על מה קטרת מכפרת על לשון הרע יבא דבר שבתפיל ויכפר על מעשה תשאי יע"ש, ואף לחמירין שם דמפיל מכפר על לשון הרע, מתוך השם הא בלינעא הא בפרהסיא, וכ' רש"י בלינעא דהוי דבר שבתפיל קטרת מכפרת שהוא מעשה תשאי, בפרהסיא שהוא דבר שנקול קול פעמונים מכפר עליו יע"ש, וכיון דאמר בשם שם הקטרת בא לכפרה נאסרו כל דברי הרדב"ז:

(טז) **וגלפעי** לתוך דברי הרדב"ז שהוא מארי' דכולא תלמודא דלא אשתמיס מיני' שלש סוגיות מפורשות הנ"ל, דכוונת הרדב"ז הוא לומר לפי שיטת הוהר הקדוש דהקטרת אינה דומה לקרבנות ובגדי כהונה שבתפיל רק לכפרה, אולם הקטרת אינו בא כלל לכפרה כי ה' די במפיל שמכפר על לה"ר, והעיקר בא להכריח החיזונים מעל המקדש, אבל באמת יש להקטרת ג"כ סגולה זו שמכפר על לה"ר שבלינעא, אבל לא לזה ד' להביא הקטרת לכפרה רק להכריח החיזונים כמ"ש בזהר הקדוש, ויע"ש ביו"ד (ס"י רפ"ה ס"א) דמ"ט לכתוב פ"י שמע והי' אם שמוע ולקבעם על מזבח הפתח ולר"ך ליזהר בה מאד וכל ההיור בה יאריכו ימיו בטור סיים וגדולה מזו שהביט נשמר על ידה, וע"י ביו"ד (ס"י רפ"ט) בשי"ך סק"ב ח"ג כדי שתשמור כל הבית שבפנים מהחזיקים וכתב בהנהיג רש"א בצושה אותה משום מזהר, רשאי לחשוב בשכר מזהר ישמרו ד' אבל העושא להכונן שימור אין לו שמירה אלא סכין היא בעיניו מ' גינת ורדים ח"א בא"ח (כלל ב' ס"י כ"ח) יע"ש, וה"ה בגיד ההורה לזה לעשות הקטרת למנוס כדי להכריח החיזונים מן המקדש, רק שממילא יהי' לו כפרה על לה"ר שבלינעא, — ודקדקתי בזבחים (דף פ"ח:) ובזבחים (דף פ"ח:) ס"ל מלואי רא' לדברי דגם השם ס"ל כוהר הקדוש דאמרינן שם למה נכמכה פרשת קרבנות לפרשת בגדי כהונה לומר לך מה קרבנות מכפרים אף בגדי כהונה מכפרין כו', אינו והא"ר יהוסע בן לוי שני דברים לא מלינו להם כפרה בקרבנות ומלינו לו כפרה ממקום אחר, ואלו הן שפיכת דמים ולשון הרע, שפיכת דמים מע"ע, ולה"ר מקטרת דמי רב מניח מנין לקטרת שמכפרת שנאמר ויתן את הקטרת ויכפר על העם עכ"ל השם, והנה אם נימא בפשיטת לשון השם דהקטרת דומה לקרבנות ובה לכפרה, על לה"ר שבלינעא, יקשה על מה ש"ש בשם דלא מלינו להם כפרה בקרבנות ומלינו לו כפרה ממקום אחר, בשלמא ש"ד א"ש דע"ש מקרי דבר אחר שאינו מכלל הקרבנות דהא נעשה בחוץ אף דתפילת קריא רחמנא, אבל הקטרת, אמאי אינו בכלל הקרבנות שנעשה בקדש קדשים, ואמאי נקרא ממקום אחר, הלא קטרת יש לו דמיון יותר לקרבנות מבגדי כהונה, אע"כ דגם ש"ס דילן ס"ל כדברי הוהר הקדוש, דהקטרת עיקרו בא רק להכריח החיזונים מן המקדש, רק שהקטרת יש לו סגולה זו שמכפרת על לה"ר וכיון שלא בא הקטרת לכפרה, רק שממילא מכפר, זה מקרי מלינו לו כפרה ממקום אחר, פ"י כיון שבאמת לא בא הקטרת כלל לכפרה, רק שממילא מכפר ג"כ על לה"ר שבלינעא, ולפי' אדרבה יש רא' משם דילן לדברי הוהר הקדוש, דלא פליגי כלל, וכן בערינן (דף ט"ז) נכתב לשון זה עלמו דמלינו לו כפרה ממקום אחר, להביא עוד רא' לזה מדברי קרש"למי יומא (פ"ז כ"ג) שמביא ג"כ כשם שהקרבנות מכפרין כך הם הבגדים מכפרין, ומביא שם דמפיל מכפר על לה"ר ולא מביא כלל דהקטרת מכפרת על לה"ר, ולכאורה הוא נגד ש"ס דילן, אולם כבר כ' ביו"ד (ס"י ר"א וס"י ר"י) דכל סדקי דאפשר לן למעבד דלא שווי פלוגתא בין הגמרא דידן לירושלמי עבדינן יע"ש, ולפי מה שהעלתי גם השם דילן ס"ל כשיטת הירושלמי והוהר הקדוש

(יז) **לפ"ז** נלפפ"י לתוך קשיית הרדב"ז בתשובה (ח"ב ס"י תרל"ז) וז"ל שאלת ממני אודיעך דעתי על הא דקיי"ל קטורת אינו קדוש קדושת הגוף אלא קדושת דמים ואינו מתקדש אלא בכלי וכ' הרשב"א בתשובה שהטעם הוא משום דכתיב כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת וק"ל מה רא' משם כי לא היו יכולין להביאו ביד והביאו אותו בכף של זהב, ומי"ך הרדב"ז שלא נקרא קדוש קדושת הגוף אלא דבר שהוא קרב על גבי המזבח החילון לכפר על עון חס כלל גדול לכל הראוי למזבח החילון כו' ולא ינטרכו כלי שרת לקדש, אבל הקטרת לא ה' בא לכפר על עון כלל אלא להכריח כחות החיזונים מן המקדש כדאיתא במדרש הזהר, וז"ל כד ההוא סטרא הוי תוי עמודא דקטרת סליק הוה מתכפיל ולא יכול לקרבא למשכנא בגין דכולא אסורי וכיון שכן לא ה' לר"ך שיהי' זו קדושת הגוף כו', עוד אפשר לומר כי מרוב קדושתו ופנימותו לא חלה עליו קדושת הגוף עד שעת מעשה דהיינו הקטרתו עכ"פ הרדב"ז הקדושים יע"ש:

(יח) **והנה** לפי מה שהעלה הרדב"ז מתוך קושית הרשב"א, למה הקטרת אינו רק קדושת דמים, אבל לא מוכן עוד בזה מה שפירן הרשב"א ש"כ הטעם הוא משום דכתיב כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת, שאינו מוכן כלל, שפירן קשה כמו שהקשה שאל להרדב"ז מאי רא' משם כי לא היו יכולין להביאו ביד והביאו אותו בכף של זהב, — אולם לפי מה שהעלתי ב' הרב פנים יפות מוכן הימב פירוטו של הרשב"א דכוונתו דהקטרת בעלמא בלא הכף אין לו קדושת הגוף רק קדושת דמים, כיון דבלא הכף אין לו הגימטריא שיהי' נכחו לבטל השטן רק בל"ך הכף אז יש לו כח הזה, וזה כוונתו בזה ש"כ הרשב"א הטעם הוא משום דכתיב כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת פ"י דעם הכף ביחד אז היא מלאה קטרת, שאז הוא אוחיות הקודמין לפני ישראל במילואה, ומ"ס לא נתקדש עד שבה להכף בכלי שרת, ואז יהי' לו קדושת הגוף להקטרת, — ואפשר דלא חלה הקדושה עד שעת הקטרתו כמ"ס הרדב"ז כנ"ל, — וא"ש דברי הרשב"א ונראה דברי הראשונים ז"ל בקיטור דבריהם מרמזים לדברים גדולים: (יד) **לפ"ז** נבין היעב דברי השם בר"ה (דף כ"ו.) והא איכא כף ומחמה חוטא כל יתגאה קאמרינן עכ"ל וכ' רש"י להקדש זו בקרבן הלום, פ"י אבל בכף ומחמה שאינו לבוש אין שייך כל יתגאה, והחוטא שם הקדוש משופר וסירנו דגבי שופר מתגאה נמי בקול תקיעתו יע"ש, וקשיא לי הא אמר רבא המורר הגאה משופר מותר לתקוע בו תקיעה של מזהר משום דמזהר לאו לה"ג ואם נימא דבתקיעתו יש לו ג"כ הגאת הגוף אמאי מותר לתקוע בו, ואף ש"כ הרשב"א דהגאת הגוף בטל לגבי מזהר, מ"מ קשה איך מותר לכתחלה לתקוע בו דהוי כעין מבטל איסור לכחילה, ואף שיש לתוך סדרת הלבוש בא"ח (ס"י תרכ"ו) דבמזהר לא שייך אין מבטלין איסור לכתחלה, אולם לשיטת הר"ן שם ליתא סבא זו, וכן נמלא עוד שם שלא ס"ל סבא זו הדרא קושייתו לדוכחא, — אולם לפי מה שהעלתי בצוה"י ב' הרדב"ז בשם זהר הקדוש דהקטרת לא בא לכפרה רק להכריח החיזונים מן המקדש, א"ש פירוש של השם בפשיטות חוטא כל יתגאה, פ"י דוקא מה שבה על החטא לכפר כגון בגדי כהונה בזה שייך אק"ם, וכמו ש"כ ההוס' בנ"ב (דף י"ד.) ד"ה שבה, שכל דבר הזה לכפרה לא ה' בדרך שיהא בו קטיגוריא יע"ש, ובגדי כהן גדול באים לכפרה כדאמרינן בזבחים (דף פ"ח:) לומר לך מה קרבנות מכפרין אף בגדי [כהונה] מכפרין ומ"ה שייך בהם אין קטיגור נעשה סניגור, אבל הקטרת דלא בא לכפרה כמ"ס הוהר והרדב"ז מ"ה היתה המחמה והכף של זהב ולא שייך ב' חוטא כל יתגאה, כי בדבר שאינו בא לכפרה לא שייך ב' אק"ם, כסדרת החוטא בנ"ב הנ"ל:

הקדוש והקטרת לא בא לכפרה, וזה מורה גם הוזהר
הקטרת יש לו סגולה זו שמכפר על לה"ר שבלגנא, וגם
הירושלמי י"ל דמורה לזה:

(יז) **באופן** אחר נלפע"ד לתוך דברי הרדב"ז הג"ל ד"ל
דדברי הוזהר ה' מרומים ב"ש"ם ד"ל
דמאי דאמר ב"ש"ם ד"ל דמכפר על לה"ר, דכוונה דכיון
דענין הקטרת הוא לבטל כח השטן שאין לו רשות להשטין
ביוה"כ כמו שכתבתי ב' הפנים יפות ולהברית החילונים מן
המקדש כמ"ש בזהר הקדוש, וזה כוונת הש"ס הא בלגנא
הא בפרהסיא, דהמעיל ה' מכפר על לה"ר שפרהסיא
דהיינו מה שמאחז בני ישראל שדברו לה"ר, והקטרת מכפרת
לה"ר שבלגנא, כלומר שהקטרת מבטלת כח השטן שלא יוכל
לדבר לה"ר על ישראל שלא יוכל לקטרג עליהם ביוה"כ,
ולא"ר זה היא בלגנא כי אחתו לא נשמע, רק שמדבר
בשמים, ובכח הקטרת מבטלין אותו, ונהפך לטניגור, וכמו
שהביא הפרקי דר"א הובא ברמב"ן על התורה פ' אחרי
(פסוק ח') ו"ל שנאמר ונשא השפיר עליו ראה שמאל שלא
נמלא בהם חטא ביוה"כ אחר לפני הקב"ה רבון כל העולם
יש לך פס אחד בארץ כמלאכי השרת שבשמים כו' יע"ש,
היולא לט מזה דדברי הרדב"ז שרירים וקיימים ודברי הוזהר
הקדוש פ"ס ד"ל והירושלמי הם שפה אחת ודברים
אחרים בלי שום קושיא:

(יח) **לכאורה** יש להעיר עוד בזה מדברי הש"ס דיומא
(דף מ"ח:) בעא מיני' מרב ששה
חניתו נטל את המחתה בימיו ואת הכף בשמאלו, ונפשו
לאח מהא דתנן הרגל של ימין בשמאל וזית פורה לחוץ,
הי מהתם. הוה אחינא בני מילי הולכה דלא מעבדא כפרה,
אבל הולכה דמעבדא כפרה לא קמ"ל עכ"ל וא"כ נימא
דדברי הוזהר הקדוש דקטורת לא בא לכפרה כלל, איך
נוכל לפשוט דהולכה בשמאל כשרה מקף בשמאלו, והא
קטרת ג"כ לא בא לכפרה כנ"ל, א"כ דומה לאברים, ויש
להביא רא' לפירוש זה דהא אמרינן שם בוצחים מנין
בקטרת שמכפרת שנאמר ויתן את הקטרת ויכפר על העם,
וכ' רש"י במחלוות קרת שהוא לשון הרע שנאמר אתה
המיתם וגו' עכ"ל והא ב' קרת כתיב וילוו כל עדת בני
ישראל מחמת וגו' נראה שהוא בפרהסיא ואין מביא רא' מזה
שמכפר בלגנא, אולם לפי מה שפרשתי א"ש, דכיון
דחזין שבכחו לכפר על חטא, כ"ש, דבכחו לבטל כח השטן
ולהברית החילונים כיון דראינו שהי' בכחו של הקטרת
לעצור המגפה לבטל כמו של מה"מ שהוא השטן, אי"כ היא
ראי' טובה שיש בכחו לכפר על לה"ר שמשטין השטן בלגנא
דהיינו בשמים:

(יט) **ונלפע"ד** לתוך דכוונת הש"ס הוא דבשלמא באברים
א"ס לא הוקטרו אברים כשר, מ"ה לא
מעבדא הולכה, אבל בקטרת אף דלא בא לכפרה מ"מ
מעבדא הוא את כל סדר העבודה של יוה"כ ומ"ה כיון
דעבודה זו היא לעבודת שוב דוהה להולכת דם ומוכה
שפיר דכשר בשמאלו, — ומתוך דברי הרדב"ז בטוב טעם:

(כ) **ולפי** זה נלפע"ד לתוך קושיית הכסף משנה ב'ה'
עבודה יוה"כ (פ"ד ה"א) ובשמי' הרדב"ז (ח"ב
ס' תרמ"א) שהקשו כיון שעבודה שמאל פסולה היכי תנן
מוליך את המחתה בימיו והכף בשמאלו וכי מפני עייפות
כ"ג הכשירו העבודה הפסולה, ותירצו דהולכת הקטרת בשמאל
אינו פוסל את העבודה אלא מדרבנן והם אמרו, אי"כ היכא
דאיכא טעמא ודורך גדול כי הכא יכילין לבטל ד"מ אפילו
בקום ועשה, וסיים הרדב"ז טוב ראיתי בהקומץ דעבודה
שמאל הוה מכללו ביוה"כ יע"ש, וכל קורא יראה איך
דוחקים בתירוצם לתוך קושיית הכ"מ, — וגם למה הוזהר
מכללו ביוה"כ מה שפסול כל השנה:

(כא) **אולם** לפי מה שהעלתי ב' תשובת הרשב"א והרדב"ז
דהקטרת אין לו רק קדושת דמים ואינו
מתקדש אלא בכלי, ונלפע"ד עיקר מה ש' הרדב"ז שם
ח"ל עוד אפשר לומר כי מרוב קדושתו. ופנימיותו לא חלס
עליו קדושת הבוף עד שעת מעשה דהיינו הקטרתו עכ"ל,
ונלפע"ד סברתו כ"פ מה דאמרינן בוצחים (דף פ"ח.)
דכלי שרת אין מקדשין אלא מתוכן ואין מקדשין אלא
מבפנים, וכ' רש"י מבפנים בעזרה, ויעיי' תוס' סוכה
(דף כ'). ד"ה ואי מייתי יע"ש, וא"כ כיון דהקטרת
הקרבנו בקדשי הקדשים אין כלי שרת מקדש רק בקה"ק,
והיכל נקרא מבחוץ, תדע דהא ב' הרמב"ם ב'ה' פסילי
המוקדשין (פ"ב ה"ד) ח"ל וכן פר ושפיר של יוה"כ
שרתם נכנס לקודש הקדשים א"ס הכנים דמס לקודש הקדשים
והזהר ממנו והוליו להיכל וחזר והכניסו לקודש הקדשים
נפסול ואינו גומר ממנו היות שבקודש הקדשים יע"ש, וא"כ
גם לענין כלי שרת דברר שעבודתו בקה"ק, ג"כ אין
מקדשין אלא בקה"ק, — ולפ"ז א"ש מה שהי' מקבל כף
בשמאלו, להראות נגד הדווקים, שכל זמן שלא בא לקדשי
הקדשים לא נתקדש עוד הקטרת בכלי, עד שיבא לקה"ק
במקום הקטרתו, וממילא ידעין שלא יניח הקטרת על
המחתה בהיכל שהוא מבחוץ נגד קה"ק כיון שאין לו עוד
קדושת הבוף כלל, עד שיבא למקום קה"ק בין הבדים או
יתקדש, ואז יתן הקטרת על המחתה בין הבדים, —
ומתוך קושיית הכסף משנה והרדב"ז, — [כעין דאמרינן
במסגיתין דפרה (פ"ג מ"ז) משמאין היו את הכהן השורף
את הפרה להוליו מלבן של לדוקים כו' ויעיי' יומא. (דף כ"ז):

(כב) **לכאורה** יש לתמוה על זה דהא ביומא (דף מ"ז.)
אמרינן נטל את המחתה בימין ואת הכף
בשמאל יציבא בארעא וגיוורא בשמי שמיא זו מרובה חו
מועטת ואפילו בזמן ששניהם שווין וכמעשה דר' ישמעאל
בן קמחית זו חמה וזו לונגת עכ"ל, ולפי דברי כ"י לו להש"ס
לתוך עדיפא מיני' כיון דאין הקטרת קדושת הבוף עד
שיקדשו בכלי בקה"ק, ומ"ה א"ל הולכה בימין:

(כג) **ונלפע"ד** לתוך דהנה במתני' דוצחים (דף פ"ח.)
קמחי סתם וכולן אין מקדשין אלא בקדוש
יע"ש — ולא קמחי מבפנים, אי"כ אפשר דהקפדה רק שיהי'
במקום קודש והא בהיכל ג"כ היא בקדוש, וא"כ אף שעבודתו
בקה"ק מ"מ מקדשין כלי שרת בהיכל, והנה אמרי' שם אחר שמאל
כלי שרת אין מקדשין אלא שלמין אין מקדשין אלא מלאין אין
מקדשין אלא מתוכן, ואמרי' לה אין מקדשין אלא שלמין ומלאין
ומבפנים פ' בקונטרס בעזרה, וא"כ לפי' הקונטרס שפירוש
מבפנים בעזרה י"ל דהא דכלי שרת מקדשין לריך להיות
מבפנים דהיינו במקום שהוא עבודתו, וא"כ כלי שעבודתו
בקה"ק אין מקדשין אלא מבפנים דהיינו קה"ק, אולם ללשון
ראשון שלא גרסו מבפנים י"ל דכ"י במקום קודש ואף חוץ
למקום עבודתו רק א"ס במקום קודש כ"י, ואף שהתוס'
הקשו למה שינה לשון המשנה הו"ל למימר בקדוש, ומפרש
רבינו חיים דמבפנים לכלי קאמר ואמא למעוטי חקק מושבו
מבחוץ יע"ש, אולם לפי מה שהעלתי מתוך קשיית התוס'
על רש"י דכוונה שינו לשון המשנה להשמיענו מידוע דין
ופי' על המתני' דקמחי סתם בקדוש דהיינו בפנים כנ"ל,
ובאמת התוס' בעלמס חזרו מפירושם וכתבו בסוכה (דף כ').
ד"ה ואי מייתי יע"ש, לפי' מתוך קושיית על פירוש
הג"ל דמ"ה מתוך הש"ס ביומא (דף מ"ז.) זו מרובה
כו' חו חמה ולא מירצו כמו שהעלתי דאין הקטרת קדושת
הבוף עד שיקדשו בכלי בקה"ק, דהא א"ש לאיך ליטא
דגרסי מבפנים, אולם ללשון ראשון שלא גרסו מבפנים אי"כ
כל שהוא בקדוש מקדשין, אף שעבודתו בקה"ק, מ"מ מקדשין
בהיכל, אי"כ ללשון זה ה"י מוכרח לתוך זו מרובה כ' חו
חמה

שהיה וכו' ע"ש, וא"כ מבואר שהריק הכל מהבך וגשאר הבך נקי ומזוהר בלי שום קטרת:

(ג) ועוד ראוי יש להביא מן הכתוב להיפך שמוחר להיה ולהניח כלי קודש בקדשי הקדשים, כמבואר בבי שופטים ובש"ס שאף הכלים שהקדישו הפלגחים הערליכ בעת שהשיבו הארון מ"מ הכניסו ישראל את הכלים בקודש הקדשים והניחם אלל הארון וגשארו אלל הארון לעולמי עולמי, אף שהא קלת כיעור שם בשמותם ובמראיתם שנקראו ללמי עחוריהם, מ"מ הסכימו ביד של ישראל להניח הכלים בבית קודש הקדשים לעולמים כיון שהיה בהם קלה זכרון מהנם שנעשה בעת שנשבה הארון, וא"כ מכ"ש לכלי קודש של ישראל שיש מזה עפ"י תורה להכניסם לקה"ק עם הקטרת שבאם היו נשאים שם לא היה גנאי לקודש מ"ו:

(ד) ע"כ לפענ"ד בדבר זה עפ"י פשוט אין לזוז מדבר זה מבעלי התוספות הראשונים ז"ל שדבריהם דברי אלקים חיים, דמטעם הדשן שנשאר במחנה חייבה התורה להוליח את המחנה וממילא הוליה אז גם את הבך עמו כדי שלא יהי' גנאי דמחנה הקדושה שישאר הבך בקודש ואת המחנה יוליה לחזק אלל קודש שהוליה המחנה לא הי' מ"ז שום גנאי שישאר הבך בקה"ק וגם לא נדחק מה מקום משכן שכינתו יהבך כי מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה כידוע ז"ל:

(ה) ועוד יש ראוי לדברי בעלי התוס' ממשנה ביומא (דף ל"ד) דהבגדים של הולאות הבך ומחנה היו פחותים משל שחר, לכאורה הוא פליאה למה הי' פחותים אף שיש רמז מצד יסירה שנכתב ד' פעמים בד מ"מ הא אמרינן מעלין בקודש ולא מורידין וא"כ היינו יכולין לדרוש שהבגדים מהולאת הבך ומחנה הי' עוד יותר מעולים פשל שחר ואין עניות במקום עשירות, אך לפי דברי בעלי תוס' ז"ל שפיר שדרשו חז"ל שיהי' פחותים כיון דעיקר החיוב לבוא לקודש ולהוליה הבך ומחנה הי' מצד הדשן של המחנה, ובסולאת הדשן של המזבח מפורש בכתוב ולבש בגדים אחרים, ודרשו חז"ל פחותים מהם קדירה שבישל בה אל ימוג זה כוס לרבו, ע"כ השוו חז"ל המדות וגם להולאת המחנה עם הדשן בקה"ק שהי' פחותים מן הראשונים שהקטיר בהם וד"ל, וכן משמע מדברי רש"י ביומא (דף ל"ה) שפורש שאין כבוד שיהי' מונחים שם עוד ואינה עבודה המכפרת ומטעם זה היו גם הבגדים פחותים ע"ש, א"כ לא הי' לריך ב"ח להביא ראוי מספר באר היטב שלא נודע לי מי הי' המחבר מספר זה הלא מכבר מפורש הכל גם בדברי קדשו של רש"י ז"ל, ובדואי עיקר הטעם שלא הי' כבוד להניחם עוד מצד הדשן מטעם זה הי' לריך לפנות הכלים מקה"ק:

(ו) מה שכת' חידש מספר פנים יפות, אף שאיחא במשנה פ"א דאבות והוי מקבל את כל אדם בסבר פנים יפות מ"מ כיון שהספר הקדוש הג"ל כתב הדברים רק בדרך רמז יש להקשות על דבריו על פי דרך הפשט והדרוש והסוד, הלא להשחית-קטיגור והשגן היו עבודה אחרת של שפיר המשחלח כמבואר בפרקי ר"א הגדול ובדברי חז"ל ומדרשים ובדברי הוזהר הקדוש, א"כ קמורה של יוה"כ בודאי הי' בא על כפרה אחרת וטעם אחר מאד נעלה לא להשחית הקטיגור לבד:

(ז) עתה הנני לבאר לכ"ת קלה מה שכתבתי בחיפיון במכתבי הקדוש בדברי הנה"ק מקאזניץ אף שכתובים שמה עפ"י דרך סוד מ"מ יש לקרב הדברים גם עפ"י פשט מהסבא ג"כ, ועפ"י דמבואר במדרש בסדר אחרי מות דוד המדרש שם מפסוקי חיוב סוף פרשה ל"ט על חפלת בה"ג ביו"כ שהיה השנה זו גשומה וכו' כדכתיב משם חפר אוכל שמעבודת יוה"כ נפל אוכל פל כל ימות

חמה, דמחורן בזה לשני הלשונות, אבל לעולם לאידך ליסא שגורם מנפנים יש לחזק כמו שהעלתי ע"פ דברי הרשב"א והרדב"ז הג"ל:

אלהם לכאורה יש לרמות לפי פירושי בדעת רש"י אמאי מחזק הש"ס על קושייתם שם מאי נ"מ בין שני הלשונות, ומשני דנ"מ בברולין, הא נ"מ לקטרת שעבודתו בקה"ק את יתקדש בכלי כהן, אולם יש לחזק דעדיפא מיני' משני לדבר ש"מ בכל השנה, עוד יש לחזק דמ"ה מחזק זו מרובה כו' דמחזק הוי גמר לי' תירוק זה וכ"כ התוס' בפ"ו (דף מ"ט:) ובחולין (דף פ"ב.) יע"ש, ויש בידי לחזק ג"כ ע"ד הנסתר ע"פ הג"ל דתירוק של הש"ס זו מרובה כו' חו חמה זה פלמו התירוק שלי אולם אין לי עסק בנכתבות — עתה נפשי בשאלתי מכבוד קדושה אדמו"ר שליט"א אשר ענותו הרבה במקום גדולתו מרבני לשום דברי הדלים בכור שכלו הך והקדוש, מה שיש להעיר בהם להעמיד על האמת ומחורתו ילמדני ואחבשם מחורתו הקדושה, ואף שידעתי כי בימים הקדושים האלה רגעיו ספורות יותר מכל השנה מפני חבלי ערדן ממילי דשמיא ומאנשי שלומנו יחיו הדופקים על פתחי כבוד קדשו שליט"א ולאת קשה להעמים עליו משא בקשתי שישב לי סיקף, בכל זאת מבוקשי שישב לי אי"ה אחר חג סוכות בעת שיוכל להאלי לו מועד ועפ"י אבקש שבטובו יאבה נא לשום עינו הדולה בסקירה אחת על משוכתי קודש יוה"כ הבע"ל:

אלה דברי סלמיו אובכו מוקירו ומכבדו כערכו הרב דו"ט בזהב רבה משפחות מרחוק מול הדת קדשו:

שלמה אברהם בן מינדל נרדו רועבטע

מח"ס בכורי שלמה

סימן בא

כ"ה ה' לסדר ח' עזר"ת לפ"ק ווארשא

אנשי ידינ"פ הרב החובב החסיד שמו שפארים הישיש הנכבד וכו' מוה"ר שלמה רועבטע ב"י היי"ו עד עמוד הכתן לאורים אנסי"ו:

אוד"ש כ"ה באה"ר. הגם ממול בא לירי מכתבו הארון בחד"ס בשנין הולאת הבך ומחנה אף כי כבר השכתי סיקף לכ"ת בקורה חות דעתי בזה אמרתי בעת לגלות עוד ספח וגם מה שיש להשיב על דברי כ"ת לאמיתה של תורה, ואמת אהב מהלל, ואת וכו' בסופה, ובדואי שיהי' לכ"ת נחת רוח מה ויהי' רעווא. שיתוסף לכ"ת שנות חיים וברכה מה:

(א) על מה שכת' האריך מאות ב' עד אות ז' להרב מפילטן שליט"א להוכיח שיש קפידא להניח כלי קודש ריקן בבית המקדש ממנה מיכלא בסוכה, לענ"ד אין שום ראוי מש"ס כי בכלי אכילה הכלים נמאסים משירי המאכל שמתקלקל בכל עת ומכליתם המאכל ג"כ ואף בכלי נח יותא אמרו חז"ל אי אפשר ללא פגמו פורתא, אבל כל זה לא שייך בקף של קטרת שהקטרת היא יבשה, וגם כי הכלי מהנשם. מריח הטוב, ואין גנאי למלך בוד"י בכלים של קטרת, להשאר אללו:

(ב) ועוד תמוהין דברי כ"ת כמה שכתב שנשאר מה מהקטרת על הבך הלא מבואר ברמב"ם פ"ד מה"ל פיו"כ וכן משמע בש"ס ג"כ שלא נשאר כלל מהקטרת בהבך שהריק הכל לתוך חפניו כדאיתא שם ברמב"ם ומערה הקטרת בגדלו לתוך חפניו עד שמחירו למולא חפניו כמו